

Ars amandi

Vasile Andreica

Lumea de toate povestește și bântuie prin mintea mea,
De toate știe, cum iubește și cum trăiește cineva,
Au buchisit litera cărții și viața n-o vor asculta,
De parcă doar simbolul hărții m-ar duce pe străduța ta.

Învățătura rea nu este, trăirea însă-i altceva.
Cel ce la alții doar privește în veci nu poate învăța.
Două mâini calde se-mpreună cu alte două și așa
Ce-a pățimit lumea nebună nu bagă-n seamă nimenea.

În cărți se scrie cum iubirea te poate lesne transforma,
Dar, chiar turnată-n slove, firea uimirii n-o poți degusta.
Până ce sorbi din cupa vieții, dulce, amară, cum e ea,
Nu simți în faptul dimineții cum noaptea-n zi s-a lumina.

Nu pune limite pe lume, căci lungă-i cercetarea ta.
O formă dragă sau un nume revigorează inima,
Dar forme, nume și istorii cât vei trăi se vor schimba.
Povești, momente și memorii în cartea vieții vei semna.

Ce-ți este dat îmbrățișează, cu grija și tandrețea ta,
Nu crede că în veci durează, nici nu le părăsi cândva.
În toate sens s-a pus și pace, rogu-te, nu le tulbura.
Nu te stresa cu ce nu-ți place, să poți ce-ți place-mbrățișa.

Atunci când toate par degeaba învață-te a contempla
Cum nu îți face bine graba și poți în tihnă aștepta,
Că se învârte-a lumii roată și-i cu temei rotirea sa,
Iar fapta bună nu-i uitată și se plătește fapta rea.

În mici și mari găsești minunea unită cu mizeria,
În om e mare pasiunea și mică nu-i nici patima,
Dar totu-i pus cu chibzuință la cale spre-a echilibra
Dor, vis, chemare, străduință, durerea, ura, lacrima.

La toate liniștit privește, zâmbeste calm în sinea ta.
E fericit cine iubește viața-n devenirea sa.
Că-i suferință ori speranță, de-o fi frumoasă, de-o fi grea,
Trăirea nu îți dă vacanță; nu poți să te ascunzi de ea.